

РЕШЕНИЕ

№ 1768

гр. София, 15.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 08.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **11048** по описа за **2012** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

4

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на В. К. Л. против решение № 148 от 16.06.2012 г., постановено по НАХД № 4474/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 10 с-в. Със същото е изменено НП № 105973/30.08.2006 г. на началника на АНД – ОПП в СДВР, с което на В. К. Л. на основание чл. 189, ал. 4, чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 120 лв. за нарушение по чл. 6, т. 1, пр. 2 от ЗДвП, вр. чл. 7, т. 1, б. „б” от Наредба № 17 от 23.07.2001 г. и са отнети 9 контролни точки на основание чл. 3, ал. 1 и чл. 4, ал. 1, т. 7 и ал. 2 от Наредба № Из-1959 от 27.12.2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат от МВР, като е намалил размера на наложената глоба на 100 лв.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348,

ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК, по съображения, подробно изложени в касационната жалба. Иска се да се отмени с потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът по касационната жалба – СДВР не взема становище по жалбата.

СГП дава заключение за основателност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

С решение № 148 от 16.06.2012 г., постановено по НАХД № 4474/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 10 с-в е изменено НП № 105973/30.08.2006 г. на началника на АНД – ОПП в СДВР, с което на В. К. Л. на основание чл. 189, ал. 4, чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 120 лв. за нарушение по чл. 6, т. 1, пр. 2 от ЗДвП, вр. чл. 7, т. 1, б. „б” от Наредба № 17 от 23.07.2001 г., като първоинстанционният съд е намалил размера на наложената глоба на 100 лв.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 20.11.2010 г. около 20.20 ч. В. К. Л. управлявал собствения си лек автомобил марка „БМВ”, модел „318 И” с ДК [рег.номер на МПС] в [населено място] по [улица]с посока от [улица]към [улица]. Пътната настилка била асфалт, суха и без неравности. На кръстовището с ул. „О. водачът навлязъл на червен сигнал на светофарната уредба и реализирал ПТП с движещия се насрещно лек автомобил марка „Форд”, модел „Фиеста” с ДК [рег.номер на МПС] , управляван от И. Г.. Вследствие на удара настъпили щети и по двата автомобила като тези на Л. се състояли в ударени предна броня, маска, фар, мигач. На място пристигнали мл. автоконтрольор П. Д. и В. Г., които изготвили протокол и скица за ПТП, със съдържание, на която лицата се съгласили. На В. К. Л. бил съставен АУАН за извършено нарушение по чл. 6, т. 1, пр. 2 от ЗДвП, вр. чл. 7, т. 1, б. „б” от Наредба № 17 от 23.07.2001 г., въз основа на който било издадено и наказателното постановление.

От правна страна СРС е приел, че В. К. Л. е осъществил състава на чл. чл. 6, т. 1, пр. 2 от ЗДвП, вр. чл. 7, т. 1, б. „б” от Наредба № 17 от 23.07.2001 г., като е навлязъл и преминал на червен сигнал на светофарната уредба, като по този начин не е спазил сигналите на пътните светофари и е преминал при сигнал на светофара, който не разрешава това преминаване. Съгласно чл. 7, т. 1, б. „б” от Наредба № 17/01 г. на МРРБ, за регулиране на движението на пътните превозни средства са използват различни видове светлинни сигнали, като сигнал с червен цвят означава „преминаването е забранено” – водачите на пътни превозни средства са длъжни да спрат преди стоп-линията, преди пешеходната пътека или преди линията, на която е поставен светофарът, а когато стоп-линия и пешеходна пътека не са очертани, светофарът е поставен в средата на кръстовището, водачите не трябва да навлизат в него. Съдът е приел, че при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Съгласно чл. 6, т. 1, пр. 2 от ЗДвП участниците в пътното движение съобразяват своето поведение със светлинните сигнали. Видовете такива за регулиране на движението на пътните превозни средства са посочени в чл. 7 от Наредба № 17 от 23 юли 2001 г. за регулирането на движението по пътищата със светлинни сигнали,

издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството, като съгласно чл. 7, т. 1, б. „б” за регулиране на движението се използва и немигаща светлина с червен цвят, която означава преминаването е забранено – водачите са длъжни да спрат преди стоп-линията, преди пешеходната пътека или преди линията, на която е поставен светофарът, а ако стоп-линията и пешеходна пътека не са очертани и светофарът е поставен в средата на кръстовището, водачите не трябва да навлизат в него. Правилно първоинстанционният съд е приел след преценка на събраните пред него доказателства, че са нарушени посочените разпоредби, като на 20.11.2010 г. около 20.20 ч. Л. управлявал собствения си лек автомобил марка „БМВ”, модел „318 И” с ДК [рег.номер на МПС] в [населено място] по [улица]с посока от [улица]към [улица], като на кръстовището с [улица]навлязъл на червен сигнал на светофарната уредба и реализирал ПТП с движещия се насрещно лек автомобил марка „Форд”, модел „Фиеста” с ДК [рег.номер на МПС] , управляван от И. Г.. По този начин не е спазил сигнала на пътния светофар и е преминал на такъв, забраняващ навлизане в кръстовището. Правилен е направеният от СРС извод, че АУАН е съставен мл. автоконтрольор при ОПП-СДП с необходимата компетентност. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностни лица на службите за контрол по чл. 165, ал. 1 от ЗДвП, които контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства. Неоснователни са оплакванията за неспазване разпоредбите на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Извършеното нарушение е конкретизирано в максимална степен от фактическа страна и в акта, и в постановлението.

Съгласно чл. 53, ал.1 ЗАНН, когато се установи, че извършителят е извършил деянието виновно, наказващият орган издава НП, с което налага на нарушителя административно наказание. Нито тази разпоредба, нито която и да е друга от ЗАНН го задължава писмено да обсъди възраженията на нарушителя по чл. 42, т. 8 и/или тези по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Съответно произнасянето по тях не е предвидено като част от задължителното съдържание на НП по чл. 57 ЗАНН. Ето защо липсата на такова обсъждане в случая, при положение, че не е нормативно изискуемо се, не рефлектира върху законосъобразността на постановлението.

По отношение на съдържащите се в касационната жалба доводи относно неизследване на въпроса дали нарушението е извършено виновно, този съдебен състав намира за неоснователни – касаторът в качеството му на правоспособен водач на моторно превозно средство е длъжен да познава всички правила за движение по ЗДвП и актовете по прилагането му, вкл. тези чл. 7, т. 1, б. „б” от Наредба № 17 от 23 юли 2001 г. за регулирането на движението по пътищата със светлинни сигнали, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството относно значението на сигнала с червен цвят като забрана за преминаване. Преминавайки на червен светофар на кръстовището, касаторът е съзнавал противоправността на това деяние, предвиждал е неговите последици и е искал настъпването им, което съставлява проявена от него вина под формата на умишъл по чл. 11, ал. 2 НК вр. чл. 11 от ЗАНН. Съгласно чл. 53, ал. 1 от ЗАНН наказващият орган е длъжен преди да издаде наказателното постановление да съобрази наличието на основание за прилагането на чл. 28 ЗАНН. Тази му преценка не следва да се обективира писмено нито в постановлението, нито отделно от него, без което липсата ѝ не е процесуален порок. Обстоятелството, че същият е наложил наказание по чл. 13, б. ”б” от ЗАНН, означава,

че е преценил, че случаят не е маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН, без в тази негова преценка да може да бъде заместен от съда. Няма основание, което да изключва приложението на чл. 7, т. , б. „б” от Наредба № 17/2001 г. на МРРБ по отношение на касатора, доколкото като всяка друга правна норма тя съдържа правило за поведение, което е общо задължително за всички участници в движението. Освен това с НП е наложено административно наказание за нарушение на чл. 6, т. 1, пр. 2 от ЗДвП, който въвежда конкретно задължение на водачите на пътни превозни средства да се съобразяват със светлинните сигнали. Условието и редът за използване на пътните светофари и другите средства за сигнализиране при организиране движението по пътищата, отворени за обществено ползване, се определят с приетата по делегацията на чл. 14, ал. 1 от ЗДвП Наредба № 17 от 23 юли 2001 г. за регулирането на движението по пътищата със светлинни сигнали, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството.

Въз основа на изложеното тази инстанция приема касационната жалба за неоснователна. Оспорваното първоинстанционно решение като валидно, допустимо и правилно следва да се остави в сила.

Като съобрази направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, XIV-ти касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 148 от 16.06.2012 г., постановено по НАХД № 4474/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 10 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: